

Միսաք Մեծարեւել

Աշնանային հեծություններ

Իրիկյուններն ես կը խոկամ,
ամայության երգը կ'ացնի
պատուհանիս երբ առջենն,
անկապ ձայներ զիս կը թովեն,
հոգվոյս մեջն մերթ Աշունի
կ'անցնի հանկարծ ուրուն տարտամ:

Գիշերն համբուն ես կ'երագեմ
ցավը կյանքի Աշուններուն,
ու շամբուշ հովն՝ որ կը տանի
դեպի տամուկ խորշեր նրսեմ՝
գոս տերևի տեսիլն աղփուն,
որ օդին մեջ կը տատանի:

Եվ ցուրտ այգուն միշտ կը դիտեմ
պարուտակը մըշուշներուն,
գոր գիշերվան անտես ձեռքեր
թույլ միջոցին մեջ են ձրգեր,
վրհատության պես մոլորուն՝
գոր քաշած է սերն հոգվոյն դեմ:

Բայց թափառի՛լ կուզիմ ընդմիշտ,
մատախտուղին ու հովին դեմ,

ու դաշտերուն մեջ ամայի,
ուր աչքն ահով միշտ կը նայի,
դիտել՝ տժգույն ու դալկադեմ
բարձունքներուն տամուկն ու վիշտ:

Հոգիս հիմակ հափրանքն ունի
սիրո խանդ ու հրայրքներուն,
ու ծաղկալից եղկ ջերմության
վայելքեն վերջ բազմաբույսան,
կ'ուզեմ մշուշն այս օրորուն,
ու ցրտագին գովքն Աշունի: